

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 403/08-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. V., P., Mgr. R. C., P., a Ing. R. C., P., zastúpených advokátom Mgr. V. L., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 192/2007 z 21. mája 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. V., Mgr. R. C. a Ing. R. C. odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2008 doručená sťažnosť Ing. V. V., P., Mgr. R. C., P., a Ing. R. C., P. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom Mgr. V. L., P., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej

len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obo 192/2007 z 21. mája 2008.

Zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu, jej príloh a spisu Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 57/1999 vyplynulo, že sťažovatelia sa ako žalobcovia domáhali žalobou doručenou krajskému súdu 12. augusta 1999 proti spoločnosti P., spol. s r. o., P. (ďalej len „žalovaný“), určenia neplatnosti uznesenia č. 1 valného zhromaždenia žalovaného z 30. júna 1999, ktorým bol vyslovený súhlas s odvolaním Ing. R. C. z funkcie konateľa žalovaného a za nového konateľa bol menovaný B. K., ako aj určenia, že Ing. R. C. je naďalej konateľom žalovaného s oprávnením samostatne konať a podpisovať za žalovaného. Žalobcovia tvrdili, že 30. júna 1999 sa valné zhromaždenie žalovaného nekonalo, hoci bolo zvolané Ing. R. C., pretože spoločníci sa dohodli na zmene termínu jeho konania. Túto skutočnosť využil spoločník P., spol. s r. o., B., Česká republika, ktorý vytvoril nepravdivú zápisnicu z údajného mimoriadneho valného zhromaždenia, v ktorej bolo uvedené, že dvaja spoločníci sa odmietli valného zhromaždenia zúčastniť. Následne tento spoločník predložil sťažovateľom takúto nepravdivú zápisnicu, a to 2. augusta 1999 za prítomnosti údajného nového konateľa žalovaného B. K. s tým, že sťažovatelia v spoločnosti „skončili“ a došlo k odvrtaniu a výmene zámkov od dverí kancelárií žalovaného. Na základe návrhu sťažovateľov na vydanie predbežného opatrenia krajský súd uznesením č. k. 7 Cb 57/99-57 z 27. septembra 1999, ktoré bolo následne potvrdené najvyšším súdom ako súdom odvolacím uznesením sp. zn. 3 Obo 374/99 z 20. januára 2000, zakázal B. K. vykonávať úkony smerujúce k scudzeniu alebo zaťaženiu majetku žalovaného. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 22. februára 2000. Vo veci samej rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 7 Cb 57/99-227 z 24. mája 2005 tak, že žalobu zamietol. Po tom, ako proti tomuto rozsudku podali sťažovatelia 22. augusta 2005 odvolanie, najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obo 280/2005 z 5. apríla 2006 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Dňa 5. decembra 2006 na pojednávaní pred krajským súdom sťažovatelia požiadali súd, aby pripustil zmenu návrhu a to tak, že navyše krajský súd určí, že valné zhromaždenie

žalovaného sa 30. júna 1999 nekonalo. Krajský súd po porade senátu vyhlásil uznesenie, ktorým zmenu návrhu nepripustil. Na tomto pojednávaní krajský súd vo veci meritórne znova rozhodol rozsudkom č. k. 7 Cb 57/1999-295 z 5. decembra 2006 tak, že čiastočne žalobe vyhovel, keď určil, že uznesenie valného zhromaždenia žalovaného z 30. júna 1999, ktorým bol odvolaný Ing. R. C. z funkcie konateľa žalovaného a za nového konateľa bol vymenovaný B. K., je neplatné, vo zvyšku (teda pokiaľ ide o určenie, že Ing. R. C. je naďalej konateľom žalovaného s oprávnením samostatne konať a podpisovať za žalovaného) žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Následne sťažovatelia doručili krajskému súdu odvolanie z 19. februára 2007, ktorým žiadali odvolací súd, aby napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým krajský súd žalobu zamietol, a vo výroku o náhrade trov konania zmenil tak, že určí, že valné zhromaždenie žalovaného sa 30. júna 1999 nekonalo a že Ing. R. C. je naďalej konateľom žalovaného s oprávnením samostatne konať a podpisovať za žalovaného, a zmenil aj výrok o náhrade trov konania tak, že žalovaného zaviazhe nahradiť sťažovateľom trovy konania v sume 51 584 Sk, prípadne aby v napadnutých častiach rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odvolaní sťažovatelia uviedli, že krajský súd nerozhodol správne, ak nepripustil na pojednávaní 5. decembra 2006 zmenu petitu podľa ich návrhu a navyše pokračoval v konaní bez toho, aby takéto jeho uznesenie nadobudlo právoplatnosť, keďže žalovaný sa pojednávania 5. decembra 2006 nezúčastnil, uznesenie nebolo písomne vyhotovené a nebolo doručené účastníkom. Už len z tohto dôvodu by mal byť rozsudok v napadnutých častiach zrušený. Rovnako tak nesprávne rozhodol krajský súd, aj pokiaľ ide o zamietnutie návrhu na určenie, že Ing. R. C. je naďalej konateľom žalovaného s oprávnením samostatne konať a podpisovať za žalovaného, pretože takýto výrok podľa názoru sťažovateľov nie je nadbytočný a sťažovatelia preukázali naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Pokiaľ ide o výrok o náhrade trov konania, sťažovatelia svoje odvolanie odôvodnili tým, že boli v konaní v prevažnej miere úspešní, a mala im byť preto priznaná náhrada trov konania. Sťažovatelia samostatným podaním doručeným krajskému súdu 20. februára 2007 žiadali opraviť výrok rozsudku krajského súdu č. k. 7 Cb 57/1999-295 z 5. decembra 2006 s tým, že jeho znenie je „*oproti výroku vyhlásenému na*

pojedenávaní trochu pozmenené“, a opraviť žiadali aj odôvodnenie rozsudku, a to najmä pokiaľ ide údaj o tom, že valné zhromaždenie sa v sporný deň konalo.

Po tom, ako sťažovatelia zistili, že žalovaný 10. augusta 2007 zanikol výmazom z obchodného registra, doručili najvyššiemu súdu 21. mája 2007 podanie označené ako „*Návrh na zastavenie konania*“, v ktorom uviedli, že 20. februára 2007 podali vo veci odvolanie proti rozsudku krajského súdu, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté, a preto navrhli, aby „*odvolací súd podľa § 211 ods.2, § 107 ods. 4 O.s.p. konanie zastavil a napadnutý rozsudok analogicky podľa § 208 O.s.p. zrušil*“. Zároveň týmto podaním navrhli zrušiť i rozhodnutia krajského a odvolacieho súdu týkajúce sa ich poplatkovej povinnosti za podané odvolanie, pretože boli vydané po tom, čo žalovaný zanikol.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obo 192/2007 z 21. mája 2008 rozhodol, že „*odvolacie konanie zastavuje*“, a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25. júna 2008.

Porušenie v sťažnosti označených práv sťažovatelia odôvodnili tým, že vzhľadom na pochybenia krajského súdu očakávali, že najvyšší súd rozsudok krajského súdu v jeho zamietacom výroku a výroku o náhrade trov konania zruší alebo zmení, tak ako to navrhovali v podanom odvolaní, a rovnako tak vyhovie aj ich návrhu na opravu výroku a odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Keď v priebehu odvolacieho konania zistili, že žalovaný zanikol, navrhli najvyššiemu súdu konanie zastaviť, avšak najvyšší súd zastavil iba konanie odvolacie a rozhodol iba o náhrade trov odvolacieho konania. Najvyšší súd tak ponechal rozsudok krajského súdu nedotknutý, v dôsledku čoho rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť tak, akoby žiadne odvolanie proti nemu podané nebolo. Najvyšší súd mal zastaviť celé konanie, a nie iba konanie odvolacie, pretože najvyšším súdom aplikované ustanovenie § 107 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) sa vzťahuje na zastavenie celého konania, v dôsledku čoho je výrok rozhodnutia najvyššieho súdu v rozpore s jeho odôvodnením, a preto rozhodnutie nie je ani riadne odôvodnené. Zastaviť iba odvolacie konanie by prichádzalo do úvahy v prípade, ak by odvolateľ zobral odvolanie späť, to sa však vo veci sťažovateľov nestalo, dôvod na zastavenie odvolacieho konania nebol daný. Najvyšší súd tak spôsobil, že o návrhu na opravu výroku rozsudku krajského súdu a jeho odôvodnenia nebolo rozhodnuté a najvyšší súd sťažovateľom neposkytol súdnu ochranu a práve naopak, sťažovateľov súdnej ochrany

zbavil. Nie je ústavne prijateľné, aby rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť, takémuto následku mal najvyšší súd zabrániť. Ak najvyšší súd zastavil iba odvolacie konanie, vytvoril tak prekážku aj na zrušenie uznesení o poplatkovej povinnosti v odvolacom konaní. Ak by sa sťažovatelia domáhali náhrady škody voči štátu, ktorá im vznikla trvaním konania v tejto veci, a chceli by uplatniť i nárok na náhradu škody z titulu trov ich právneho zastúpenia, najvyšší súd im to znemožnil, pretože právoplatnosť nadobudol aj výrok rozsudku krajského súdu o náhrade trov konania. Z týchto dôvodov sú sťažovatelia presvedčení, že ich vec nebola najvyšším súdom prerokovaná spravodlivo.

Sťažovatelia žiadali vydať tento nález:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 192/2007, uznesením sp. zn. 3 Obo 192/2007 zo dňa 21. 5. 2008 porušil právo sťažovateľov 1/ Ing. V. V., 2/ Mgr. R. C. a 3/ Ing. R. C. na to, aby ich záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde Slovenskej republiky, zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, zaručené v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 192/2007 zo dňa 21. 5. 2008 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľom 1/ Ing. V. V., 2/ Mgr. R. C. a 3/ Ing. R. C. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť každému zo sťažovateľov 1/, 2/, 3/ v sume 20 000,-Sk do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľom náhradu všetkých trov konania, na účet ich právneho zástupcu, advokáta Mgr. V. L., do 3 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ako výslovne vyplýva z petitu sťažnosti sťažovateľov, k porušeniu ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 192/2007 z 21. mája 2008, ktorým bolo zastavené odvolacie konanie začaté pred najvyšším súdom na základe odvolania podaného sťažovateľmi proti výrokom rozsudku č. k. 7 Cb 57/1999-295 z 5. decembra 2006, ktorými bola žaloba sťažovateľov o určenie, že Ing. R. C. je naďalej konateľom žalovaného s oprávnením samostatne konať a podpisovať za žalovaného, zamietnutá a o trovách konania bolo rozhodnuté tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu. Ako ďalej vyplýva zo sťažnosti, k porušeniu označených práv sťažovateľov malo dôjsť tým, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obo 192/2007 z 21. mája 2008 zastavil iba odvolacie konanie, hoci podľa názoru sťažovateľov mal zastaviť celé konanie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd považuje za potrebné najprv zdôrazniť, že predmetom preskúmania najvyšším súdom v odvolacom konaní nebol a nemohol byť výrok rozsudku krajského súdu č. k. 7 Cb 57/1999-295 z 5. decembra 2006, ktorým krajský súd žalobe sťažovateľov vyhovel a určil, že uznesenie valného zhromaždenia žalovaného z 30. júna 1999, ktorým bol odvolaný Ing. R. C. z funkcie konateľa žalovaného a za nového konateľa bol vymenovaný B. K., je neplatné, pretože proti tomuto výroku odvolanie podané nebolo, čo vyplýva

z obsahu samotného odvolania sťažovateľov, ako aj z obsahu ich sťažnosti doručenej ústavnému súdu.

Zároveň však ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že podanie sťažovateľov doručené najvyššiemu súdu 21. mája 2007 označené ako „návrh na zastavenie konania“, ktorým žiadali, aby „*odvolací súd podľa § 211 ods. 2, § 107 ods. 4 O.s.p. konanie zastavil a napadnutý rozsudok analogicky podľa § 208 O.s.p. zrušil*“, nemožno považovať za späťvzatie odvolania, pretože jeho obsahom nie je takýto prejav vôle sťažovateľov. Podľa obsahu tohto podania považuje ústavný súd toto podanie za oznámenie sťažovateľov adresované odvolaciemu súdu, ktorým sťažovatelia dávajú do pozornosti odvolaciemu súdu, že žalovaný účastník konania 10. augusta 2007 zanikol výmazom z obchodného registra, a odvolací súd žiadajú, aby konanie zastavil.

Najvyšší súd uznesenie sp. zn. 3 Obo 192/2007 z 21. mája 2008 odôvodnil takto:

„Ako vyplýva z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Trenčín oddiel Sro vložka číslo 2424/R, žalovaný zanikol výmazom z obchodného registra v zmysle § 68 ods. 1 Obchodného zákonníka dňa 10. augusta 2007.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). Podľa § 107 ods. 4 O.s.p., ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

Keďže žalovaný zanikol v priebehu odvolacieho konania bez právneho nástupcu, odvolací súd v súlade s citovaným ustanovením odvolacie konanie zastavil. Trovy odvolacieho konania nepriznal žiadnemu z účastníkov (§ 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolacie konanie zastavil.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov

viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia.

Rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno v tomto prípade považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože najvyšší súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci sťažovateľov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam, a preto v danom prípade nemohol ani porušiť označené základné práva sťažovateľov. Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06).

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti netvrdia, že k porušeniu nimi označených práv došlo tým, že najvyšší súd s ohľadom na zánik žalovaného v priebehu odvolacieho konania postupoval nesprávne, ak ich odvolanie meritórne neprerokoval, a neposkytol im tak súdnu ochranu. Tvrdia iba to, že najvyšší súd v dôsledku zániku žalovaného bez právneho nástupcu nepostupoval správne, keď zastavil odvolacie konanie, hoci mal zastaviť konanie ako celok. Ako už bolo uvedené, je zrejmé, že najvyšší súd nemohol takto rozhodnúť vo vzťahu k výroku, ktorým krajský súd čiastočne žalobe sťažovateľov vyhovel, pretože tento nebol predmetom preskúmania odvolacieho súdu. Takto sa zmysel sťažnosti sťažovateľov redukuje na tvrdenie, že najvyšší súd mal zastaviť nielen odvolacie konanie, ale konanie ako také, pokiaľ ide o tú časť žaloby sťažovateľov, ktorou sa domáhali určenia, že Ing. R. C. je naďalej konateľom žalovaného s oprávnením samostatne konať a podpisovať za žalovaného.

Krajský súd vo vzťahu k tomuto zamietaciemu výroku v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„Pokiaľ sa žalobcovia domáhali určenia, že žalobca 3/ je naďalej konateľom žalovaného s oprávnením konať samostatne a podpisovať za žalovaného, tak súd je toho názoru, že keďže je uznesenie č. 1 valného zhromaždenia zo dňa 30. 6. 1999 neplatné, nemohlo dôjsť k platnému odvolaniu konateľa, a to žalobcu 3/ a konateľom naďalej zostal pán Ing. R. C., a to až do doby platného odvolania, t. j. dňa 30. 9. 1999, na ktorom bol Ing. R. C. odvolaný z funkcie konateľa.

Kedže súd vyslovil neplatnosť uznesenia č. 1 valného zhromaždenia konaného dňa 30. 6. 1999 existoval stav, ako do 30. 6. 1999, a to až do doby platného odvolania žalovaného 3/ z funkcie konateľa.

Vzhľadom na vyššie uvedené je nadbytočný vyššie uvedený výrok.“

Podľa názoru ústavného súdu ani v prípade, ak by argumentácia sťažovateľov vo vzťahu k nesprávnosti postupu najvyššieho súdu bola opodstatnená, takéto pochybenie najvyššieho súdu by nemohlo predstavovať porušenie práv sťažovateľov označených v sťažnosti.

Pokiaľ sťažovatelia údajné dôsledky nesprávneho rozhodnutia najvyššieho súdu porušujúce ich základné práva vidia v tom, že v prípade zastavenia konania v danej časti ako takého by nenadobudol právoplatnosť rozsudok krajského súdu v jeho zamietacom výroku, nie je z ich sťažnosti zrejmé, aký praktický dôsledok porušujúci ich základné práva takýto údajne „*vadný postup najvyššieho súdu*“ pre nich mal. Ústavný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu tak, ako je už uvedený. Pokiaľ sťažovatelia tvrdia, že takýto výrok je záväzný pre účastníkov aj všetky orgány, rovnako záväzný je pre nich i výrok rozsudku krajského súdu, ktorým bolo žalobe vyhovené a určená neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia.

Pokiaľ ide o výrok, ktorým bolo rozhodnuté, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, sťažovatelia poukázali na to, že nadobudnutie právoplatnosti tohto

výroku ich pre prípad, že sa budú domáhať náhrady škody voči štátu, ktorá im vznikla trvaním konania v tejto veci a chceli by uplatniť i nárok na náhradu škody z titulu trov ich právneho zastúpenia, zbavuje možnosti takto postupovať. Podľa názoru ústavného súdu ak sťažovatelia tvrdia, že im trvaním konania v tejto veci vznikla škoda a ako jej súčasť by uplatňovali aj trovy konania, ktoré im vznikli v jeho priebehu, na tento ich nárok nemá žiadny vplyv výrok o náhrade trov konania medzi účastníkmi, resp. nepriznanie nároku sťažovateľom na ich náhradu voči žalovanému, ale významným je iba to, či sťažovatelia takéto trovy v konaní skutočne a účelne vynaložili. Pokiaľ ide o vplyv rozhodnutia najvyššieho súdu na poplatkovú povinnosť sťažovateľov, poukazuje ústavný súd na to, že v zmysle § 11 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení sa poplatok splatný podaním odvolania vráti, ak sa konanie zastavilo, pričom toto ustanovenie sa podľa názoru ústavného súdu vzťahuje aj na prípady zastavenia odvolacieho konania.

Ústavný súd považuje za vylúčené, aby uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 192/2007 z 21. mája 2008 došlo k porušeniu sťažovateľmi označených základných práv, a to pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi týmto rozhodnutím a základnými právami, ktorých porušenie sťažovatelia namietali, a preto podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2008